

[Gustav Pedersen.]

med det formål at få dem gennemført i indeværende folketingsår, og det må jo betyde, at det antal forslag, som den her foreslåede ændring kan få praktisk betydning for, vil være meget begrænset.

Jeg ønsker dog at gøre opmærksom på, at vi har arbejdet med spørgsmålet i udvalget for forretningsordenen og fortsætter dette arbejde. Spørgsmålet har jo relation til adskillige andre ting, der har det formål at forbedre arbejdsgangen og herunder også at skaffe bedst muligt materiale til veje uanset partiernes størrelse. Den lille ændring, der er kommet derved, at det materiale, der tilgår udvalgene, også tilgår partier, som ikke er repræsenteret i udvalgene, er et af resultaterne. Det er vel usandsynligt, at det skulle være det sidste, men der er ingen grund til at lægge skjul på, at der er nogen ængstelse for at bryde de rammer, der stadig har været om udvalgsarbejdet. Der ligger jo allerede i selve forslaget et advis om, at hvis man tager den ene ændring, så fremkalder det den næste ændring. Altså, hvis forslagsstilleren skal have adgang til et udvalg, kommer det næste spørgsmål, som jo er med i forslaget, gående ud på, at udvalgene skal kunne udvide udvalgets deltagere med andre end de valgte medlemmer af udvalget. Og så er der nogen ængstelse for, at det næste skridt må blive offentlige udvalgs møder.

Dertil kunne man så sige: ja men var det så farligt? Det ville det ikke være af hensyn til det, der bliver sagt eller foreslået i udvalgene, men jeg gør opmærksom på, at folketinget ud over de faste udvalg nedsætter ca. 100 udvalg om året. Hvis det skal være offentlige møder, så må der være sikkerhed for, at man kan få dokumenteret, hvad der virkelig er sagt eller foreslået, og det vil sige, det vil kræve en helt anden teknik end den, man har på dette tidspunkt, og det vil jeg nu alligevel tvivle om, at folketinget vil gennemføre nogle få måneder, før et nyt folketing får fuld ret til at sige: vi kan ikke være forpligtet af det forrige folketing.

Derfor tør jeg ikke love de ærede forslagsstillere mere, end at vi fortsat arbejder med de spørgsmål, der ligger her, fortsat arbejder med spørgsmålet om at finde de hjælpemidler og den støtte, som selvfølgelig må være

til rådighed også for de partier, der ikke er udvalgsberettigede.

Ordføreren for forslagsstillerne (Iver Poulsen): Det foreliggende forslag til beslutning er jo, som den ærede ordfører for udvalget for forretningsordenen sagde det, en genfremsettelse. Den begrundelse, vi gav for forslaget, da vi fremsatte det første gang for et år siden, den 5. april sidste år, synes jeg var meget stærk set fra folkestyrets synspunkt, men jeg kan sige, at i det år, der er gået, har vi i praksis oplevet ting, som for os i hvert fald understreger og forstærker den begrundelse, vi dengang gav.

Og det er stadig væk for os et spørgsmål om den forretningsgang, man nu opretholder, og hvorefter kun visse medlemmer af tinget har adgang til udvalgsforhandlingerne, er i overensstemmelse med folkestyrets idé, og det mener vi ganske bestemt ikke er tilfældet. Det er jo nu engang sådan, at folkestyret er den eneste form for styre, som kan sikre de færres ret. De færres ret er ikke noget, man kender under de totalitære styreform, men der pålægges også de mennesker, som har magten i et folkestyret samfund et meget stort ansvar, og de må resignere på visse områder. Det er ikke blot for de uafhængiges skyld, at vi har fremsat dette forslag og heller ikke blot for de mindre grupper, de mindretal, som måske senere kommer ind i tinget, men det er sandelig lige så meget for tingets egen skyld, for vi må vel gå ud fra som ganske givet, at noget af det, der måtte ligge det høje ting mest på sinde, er, at man får de forskellige forslag, der kommer frem her i tinget, belyst så bredt som muligt og af et så bredt udsnit af befolkningen som muligt, også af et mindretal, som repræsenterer imellem 80.000 og 90.000 eller 100.000 vælgere. Det må simpelt hen være noget ganske selvfølgeligt i et folkestyret samfund.

Det kan ikke være i overensstemmelse med folkestyrets idé og i vor forfatnings ånd, at man i folketinget forsøger at klassificere tingets medlemmer og siger, at nogle er 1. kl. medlemmer og andre 2. kl. medlemmer. Og hvad er så kriteriet for klassificeringen? Det er, hvor mange der står bag en gruppe. Det er et dårligt kriterium i et folkestyret samfund, hvor man har en fri meningsdannelse. Når en gruppe af vælgere